

бр.1 :10.10.2025

Токсичната близост (и блясъкът на изкуствата),

която задушаваше - това е тема, вдъхновила доста филми. А дали 21-ви век е век на психологията? Това следва да си зададем с цел да осъзнаем себе си като не само процеси във фази на живота, но и като индивиди. Умеем ли да се бунтуваме, да влагаме сърце и талант? «Черният лебед» е филм за прекалено властна майка и обърканата ѝ дъщеря, която е жертва на нейното властничество. Нина Сейърс е под постоянната закрила на славолюбива, но и едновременно с бездушие майка, като бездушие и страх от гмуркане към дълбините на живота, което проличава с напредване на действието и към самата развръзка на сюжетната линия. Коя е сюжетната линия? Ще успее ли Нина да почерпи удовлетворение от това, което заслужава: от вложените си усилия. Тя е под влиянието на лишения (хранителен режим) и строгост (с липса на съпричастност) от страна на майка си. **(продълж. на стр.2)**

Пластмасовият континент - седмият континент (на стр.6)

Потърпевши от Втората световна - от всеки един лагер : 27 януари 1945 г., десетгодишният Йержи (Георг) Огурек е оцелял: той е преминал през много трудности—от глад и последиците от скарлатина до ... **(стр.10)**

От друга страна изпитва угризения от първата си награда (да играе примабалерина) и иска да продължи да се бори, вместо да чака някакво неосмислено одобрение. Все пак тя търси успокоение от по-високопоставена личност.

Добре, ще кажете, виждаме в лицето на Нина една уязвима личност, какъв съвет да ѝ дадем и има ли такъв във филма? Съвет има. Но той не е за Нина или хора на нейното място. Той е към майката, която задушаваше. Той е и за тези, които спират и пречат (казвайте им, ако искате, хейтъри), вместо да осъзнаят колко труд е вложен, за да се изкара нещо докрай, да се доведе до финал.

Все пак: филмът не трябва да се гледа от лица под 16 години, а и е необходимо професионално и адекватно тълкуване със събеседник дори при по-възрастни лица. Описват ли се във филма етапите на "ставането на престъпник"? В смисъла на истинския живот: тези пробуждания със счупено огледало и никой от третите лица да не се опитва да ги спре възможни ли са? Разбира се, не. Нина халюцинира.

Пробужданията са някакво четвърто и нереално измерение, което е само потвърждение на травмата от това дълго да таиш болките си. От всички тези усилия, за да бъдеш признат в нещо. А "заслужава" ли Нина укори? Това си задава и самата балерина (в сюжета на филма). В какво може да се укорява човек, чийто житейски периметър на действие е от работа у дома? Няма нито възможност да срещне сродна душа и да анализира нейната романтичност, нито свободата да не бъде подложена на критика, от когото и да е. Нина е като зад прозрачни витрини и дори в съзнанието ѝ, макар и да не се разбира къде е истината в действията, се разбират чувствата. Всеки би искал да е в триумфална роля - такава, която печели. Тя не може още да разбере има ли някакви чувства от страна на нейния ръководител е много трудно, след като майка ѝ не си е на мястото.

Тук нейният ръководител е едновременно шеф, интимен партньор, романтичен събеседник, напътстващ старши член на общност (търсещ да внесе не само успех, но и стабилност). Ако в думите му нямаше възхита или подкрепа към Нина, можехме веднага да го сметнем за агресор. Ето до тук можем да идем: човек живял в емоционални лишения и строгост възприема -2-

вниманието като преекспонирано във въображението си и следователно също като заплаха.

В крехкото съзнание на Нина може по някакъв начин да се промъкне добър завършек. Да дойде спасителната любов от единствения близък: нейният ръководител. Можем да спекулираме, че това може да дойде от нехайните момчета в бара. Но Нина няма контакт за връзка и единствено спомен за разменени закачливи реплики едва ли значат нещо, след като палавата и скришно подмолна Лили дори няма куража да разкрие истинските си намерения, а едва ли би я свързала с тези отракани младежи. И тука става дума въпрос за порастването? Кога порастваме? Когато макар и с дърпани конци от мама се противим, за да се отличим? Или когато сме смелчаци на масата, без желание да поемем директен ангажимент без обстоятелства или пък утежняващи последствия?

Другата линия (отделно от личността, търсеща своя изява) е тази за твореца. И може би неговите хейтъри. Едва ли може с приближаването на часа на представление кулминацията на загриженост да не расте. Защо ли майка ѝ следи дължината на ноктите ѝ, кожата ѝ? Защо външността трябва да има огромно значение? Почти никой не се опитва да дирижира Нина към успеха, който би бил общ успех за всички. Нина подмята в бара пред "младоците", че работят за една и съща компания с Лили. Обаче в държанието ѝ не виждаме потвърждение поне за равенство. Нина се опитва да бъде по-открита и директно търси отговори. Но никой не реагира директно. Имаме чувството, че те са омагьосани (докоснати по рамото и в преносен смисъл от ръководителя им), за да останат прикрити и нереагиращи - една стерилна среда. В тази среда изпъкват буйните и бурни чувства на Нина.

Блясъкът на изкуството на балета

В семейството на дядото на Мая, Михаил Месерер, е имало 12 деца, които по един или друг начин са свързали живота си с балета. Майката на Мая, Рейчъл Месерер била звезда на нямото кино. Тя привличала вниманието на зрителите и режисьорите с характерния си външен вид: тъмна коса и източни черти на лицето, винаги получавала роли на узбекски жени. Актрисата обаче била принудена да напусне кариерата си заради съпруга и децата си.

Бащата на Мая, Михаил Емануилович, обаче бил далеч от света на изкуството и се занимавал с икономически и дипломатически постове.

Той ръководи въглищна мина на Шпицберген (днес е в Норвегия), където и среща бъдещата си съпруга. През 1932 трябва да се премести там едновременно с цялото си семейство заема поста генерален консул на СССР. Именно на остров Шпицберген малката Мая се появява за първи път на сцената. Тя изиграва първата си роля в операта „Русалка“ от Держински.

Малката роля беше изпълнена блестящо и оттогава малкото момиче не може да седи мирно: и мечтае за сцена и публични изяви. То сякаш се готви за светло бъдеще и непрекъснато пее, танцува и импровизира. И на семейния съвет се реши: след завръщането си в Москва да инвестират в балетното училище. Мая е на единадесет години, когато служители по сигурността арестуват баща ѝ и след година задържане той е застрелян по подозрение в шпионаж. Няколко месеца по-късно арестуват и съпругата му Рейчъл. Това се случва точно в Большой театър, докато леля ѝ Суламит танцува в „Спящата красавица“. Рейчъл получава осем години затвор като съпруга на враг на нацията. Тя, заедно с новороденото си бебе (по-малкия син Азария), е настанена в лагера за съпруги на предатели на родината в Акмола. Леля Суламит осиновява 12-годишната Мая, за да избегне изпращането ѝ в сиропиталище.

Първото значимо изпълнение на Мая е в навечерието на фаталния за Съветския съюз ден. По-малко от ден преди началото на Втората световна война (Източния фронт) на сцената на филиала на Държавния академичен Большой театър се провежда заключителният концерт на хореографското училище. Войната променя планираното бъдеще, което Мая иска за себе си. Благодарение на грижите на енергичната Суламит семейството ѝ се евакуира в Свердловск. Мая и братята ѝ чакат на километрични опашки за хляб и картофи. Цяла година тя живее без балетни танци. Знае, че часовете по балет все още продължават и тази мисъл я тревожи. Вече е на 17 години и нямаше търпение: още малко време без тренировки и може да каже „довиждане“ на балета. Мая

не се отказва от мечтите си, затова решава да предприеме отчаян акт: без одобрението и разрешението на майка си някак си пристига в Москва и бива приета в завършващия клас на Балетното училище, а след година обучение веднага бива записана в екипа на Большой театър. Мая не получава своите главни партии веднага. Например в балета „Спящата красавица“ тя първо е Фейта Люляк, след това Фейта Виоланте, а накрая Аврора. В „Дон Кихот“ балерината танцува почти всички женски партии и накрая печели ролята на Китри. През 1962 г. Мая Плисецкая при гостуването си в столицата на САЩ (Вашингтон Д.С.) среща Робърт Кенеди и нека да понаучим малко от този техен разговор. Робърт Кенеди внезапно попита:

— Чух, че и вие, както и аз, сте родени през ноември 1925 г. Коя дата?

— Двадесети.

— И аз! Къде ще бъдете на този ден?

— Ще танцувам „Лебедово ...“ в Бостън.

— Ще ви изпратя подарък. За съжаление, няма да мога да присъствам на представлението утре, но президентът и съпругата му ще бъдат там.

На следващия ден Джон и Жаклин Кенеди наистина присъстват на представлението. А след това отиват зад кулисите, за да изразят възторга си. След още един ден президентът приема цялата трупa на Большой театър в Белия дом и отново не пести комплименти за първата балерина на СССР. На 20 ноември Плисецкая е събудена в хотелската си стая в Бостън от чукане на вратата. Куриер - той носи гигантски букет от бели лилии и красиво украсена кутия, съдържаща поздравително писмо от Робърт Кенеди и златна гривна с пендантиви, единият от които изобразява Скорпион - общият им зодиакален знак, а другият - Архангел Михаил. Скоро Робърт звъни на Мая и повтаря поздравленията си лично. (Но тя практически не знае английски, така че не може да каже нито дума в отговор.) Те се срещат отново на следващото турне на Большой театър в Америка през 1966 г. Мая Михайловна не крие в книгата си, че с Робърт се чувстват привлечени един от друг.

-5-

Пластмасите са трудно разграждащи - проблем в океана

Макропластика Това са отпадъци, произтичащи от човешка дейност. Пренесени от океански течения или реки до брега, някои от тях в крайна сметка се изхвърлят на плажовете. Всяка година около 10 милиона тона макроотпадъци се изпускат в морската среда.

Човешките дейности на сушата (селско стопанство, промишленост, транспорт, пречиствателни станции за отпадъчни води и др.) произвеждат по-голямата част, до 80%. Останалите 20% се дължат на морски дейности: транспорт, риболов, аквакултури и др.

Микропластика: Макроотпадъците се състоят главно от пластмаси (60% до 80% от тях). Докато се разграждат, те се фрагментират на микрочастици, невидими с просто око. Това са микропласти. Неотдавнашно проучване, проведено с подкрепата на Ifremer, показва, че в нашите океани има 24,4 трилиона парчета пластмаса.

Знаете ли? Има и друг вид замърсяване: шумово замърсяване. Под повърхността много видове общуват чрез звук. Шумът, произведен от човешките дейности (транспорт, сондиране, минно дело и др.), значително нарушава подводната среда. Някои животни, дезориентирани, се губят или засядат.

Замърсяване на брега:Посетителите на плажа не винаги са уважителни, произвеждайки средно по 1 кг отпадъци на човек на ден.

Морски транспорт Международните разпоредби забраняват на корабите да изхвърлят всякакъв вид отпадъци в морето. Сателитите могат да наблюдават корабите и да помогнат за ограничаване на умишленото изхвърляне, но все пак се случват инциденти, като например падане на контейнери във водата. Смята се, че приблизително 600 000 тона отпадъци се изхвърлят от корабите всяка година.

Пристанища

Пристанищната дейност генерира значителни количества от всякакви отпадъци, от обработка на товари на докове и кораби, риболовни дейности, поддръжка на лодки в сухи докове (**сух док** е вид корабен док и представлява специално съоръжение – тесен басейн или специално плавателно средство, което може да бъде наводнявано и дренирано, позволявайки на плавателни съдове да бъдат ремонтирани, достроявани и др. Със сух док разполага всеки кораборемонтен завод в света.

Всички човешки дейности, независимо дали са разположени на брега или не, произвеждат отпадъци, които е вероятно да бъдат изхвърлени на брега.

Риболов и отглеждане на миди

Тези дейности генерират отпадъци, които често се озовават на бреговете (въжета, капани, шамандури, мрежи, полистирол). Асоциации като WWF водят кампании за етикетиране на риболовното оборудване, което би позволило да се идентифицират собствениците на всяко намерено парче отпадък.

Естествени отломки

Водораслите, дървесината и в по-малка степен морските животни съставляват останки от кораби и са част от нормалното функциониране на екосистемата.

Всички тези отпадъци се разграждат по различен начин. Докато някои се разлагат за няколко месеца, на други са необходими стотици години, за да изчезнат, ако изобщо изчезнат.

Колко пластмаса има в океана?

Всяка година се смята, че 11 милиона тона пластмаса попадат в океаните. И тази цифра ще се утрои в рамките на 20 години, ако не се предприемат действия. С тези темпове до 2050 г. теглото на отпадъците ще бъде по-голямо от това на рибите в океана.

Прави се разлика между плаващи отпадъци и потопени отпадъци. Само 1% от отпадъците са плаващи; по-

голямата част от останалите потъват, разпадат се или се връщат на брега с течението.

Потъвайки на океанското дъно, пластмасата се утаява и образува нов геоложки слой. Докато се разлага, тя се трансформира в наноотпадъци и понякога се поглъща от планктон, който самият той се поглъща от рибите. По този начин тези отпадъци влизат в нашата хранителна верига.⁸ Знаете ли за ...

7-ия континент: Пластмасовият континент ?

През 1997 г. американският океанограф Чарлз Дж. Мур плавал с платноходката си в Тихия океан, когато се натъкнал на километри отпадъци, плаващи на повърхността. Той току-що открил „пластмасовата супа“ на Тихия океан. Разположен между Япония и Съединените щати, този вихър от отпадъци се простира на 1,6 милиона квадратни километра. Това е почти 2 пъти по-голямо от площта на Тексас..

Защо се натрупват отпадъци там?

Океанската вихрушка е област, където различни океански течения се сливат и образуват постоянни водовъртежи. Те улавят всичко, което се внася в нея. В света има пет такива: два в Атлантическия океан, два в Тихия океан и един в Индийския океан.

Рециклиране

Сортирането на отпадъците (пластмаса, стъкло и др.) е лесен и важен начин за избягване на замърсяване. Съществуват пунктове за събиране (например супермаркети) за определени специфични отпадъци, като например използвани батерии.

Спрете химическото замърсяване:

Токсичните продукти трябва да се изхвърлят на сметища (отработено масло, боя и др.), за да се предотврати замърсяването на потоци, които рано или късно ще достигнат морето. Химическо замърсяване се среща и в много продукти за ежедневна употреба (душ гелове, перилни препарати, почистващи препарати и др.). -8-

За да се идентифицират най-опасните: колкото по-дълъг е списъкът със съставки, толкова повече токсични изкуствени вещества съдържа продуктът. Друга улика: колкото повече се пени един продукт, толкова по-вреден е той за екосистемите. И така, как можете да замените тези продукти? С няколко основни биоразградими съставки (биосапун, спиртен оцет и др.) можете да пресъздадете почти всеки домакински продукт.

Съберете боклука си след пикника си на плажа.

Пазете се от измамната чистота:

Гладките бели пясъчни плажове, без водорасли или листа, са измамна. Механичното им почистване с едрогабаритна техника унищожава местообитанията на много видове!

Около 3500 мокри метрични тона натрошени доломитови камъни бяха изпратени за програмата за подхранване на плажовете в залива Манила през 2020.

Последните усилия на филипинските власти за почистване на залива Манила, един от най-замърсените водни басейни в страната, бяха подложени на критики, след като в края на август те изсипаха камиони с бял пясък върху бреговата линия.

Проектът на стойност 389 милиона песос (8 милиона долара) е част от „програмата за подхранване на плажовете“, изпълнявана от Министерството на околната среда и природните ресурси .

Но изхвърлянето на доломит – най-често използван в строителството – на брега, за да изглежда като бял пясъчен плаж, е стъпка назад, казват екологични групи. Доломитът съдържа голямо количество тежки метали като алуминий, олово и живак, което би допринесло за замърсяването и киселинността на залива Манила.

Водораслите, парчета дърво, намиращи се по плажовете, са част от „морската трева“ и осигуряват подслон за много живи същества, като същевременно предпазват бреговете от ерозия толкова ефективно, колкото и нашите изкуствени морски стени.

Потърпевши от Втората световна - от всеки един

лагер : Десетгодишният Йержи (Георг) Огурек е оцелял: той е преминал през много трудности—от глад и последиците от скарлатина до носене на прекалено големи панталони и обувки—натъпкани с каквото може да се стопли — той става свидетел на значимото събитие. След силна експлозия се появяват двама руски войници, облечени в бяло, за да се маскират от снега — всеки с риза на едната ръка и огромна наденица на другата. По това време Георг вече се е научил да играе по новите правила.

През 1943 г., по време на акция в гетото на Сосновец, той се скрива в склад между кожени чаршафи.

В САЩ е известен като Джордж Огурек, където разказва своята история през 2015 г.

Когато бяга с родителите и баба си и дядо си от гетото, той се е свива тихо под сено, натрупано върху вратата на каруца.

Родителите на Георг решавали кога и къде трябва да бягат. Подкупвайки пазачи и водачи, и с помощта на различни мрежи, те пътуват от Полша до Словакия, до Унгария, а след това обратно до Словакия, избягвайки нацистки колаборационисти и убийци. страница

Георг, с изрусена руса коса, преструвайки се на католик, можел да рецитира „Аве Мария“ на немски, полски, унгарски или словашки.

През октомври 1944 г. контрабандисти, наети да им помогнат да преминат границата от Словакия до Унгария, предават семейството. В Серед (днес в Словакия), трудов и транзитен лагер, те са идентифицирани като евреи и изпратени в Аушвиц II (Биркенау).

Преди пристигането им две хиляди мъже, жени и деца, депортирани от Серед са били обгазени. Родителите на Георг са насочени към душ-помещение и са били сигурни, че ще бъдат убити. Те излезли с обръснати глави и затворнически дрехи. Когато идва редът на Георг за татуиране на номер на ръката, баща му умолява гравьора да направи цифрите малки.

Нацистите пребиват до смърт няколко души от транспортираната група на Георг. Капо произволно изваждали няколко души от редиците на затворниците и ги бият без най-малка претенция или оправдание. Това място няма правила. Есесовците разпределят мъжете и жените в две отделни групи. Георг отива с мъжете, след това в детска казарма, където осем споделяли малка кабинка. (По време на Целапел (поименно преброяване) всички трябвало да стоят с часове в лютия студ. След като работили цял ден, бащата и дядото на Георг го посетили вечерта. Веднъж баща му му донесъл свинска мас - тя била открадната от Георг в рамките на часове.)

Разболявайки се, Георг е преместен в медицинския блок. Всеки ден той брои трупове пред казармата. Гледа как хората ядат картофени обелки. Никога повече не вижда баща си и дядо си.

На 20 януари нацистите взривяват два крематориума. В началото на януари руснаците бомбардират цели в района. В средата на януари СС евакуират 58 000 затворници пеша или с товарни влакове. Георг рови в складове с дрехи и-11-

храна. Периодично офицери от СС се връщат в лагера и разстрелват хора.

Последва по-нататъшно унищожаване на уличаващи доказателства. Части от СС нареждат на хилядите останали затворници - слабите и болните, включително деца и руски военнопленници, да излязат от казармата. Офицерите питат: „Кой си мисли, че няма да може да извърви десет километра тази вечер?“ Тези, които излизат от строя, са отвеждани зад казармата и разстрелвани.

В този момент Георг си представя какво би било да умре. Той решава, че е готов да посрещне съдбата си, било то живот или смърт. Смъртта е по-лоша от болката и страха, но той се примирява дори с тази възможност.

В този момент Георг не е сам. Братът на баща му, когото никога не бе срещал, го разпознава, когато и двамата са в медицинския блок. Заедно, сред хиляда затворници, те излизат от Биркенау. Колоните от изтощени от войната не бяха стигнали далеч, когато охраната им ги спира. Те чакат в снега един час, след което охраната се качва на камиони и изчезва. Групата без водач се отправя обратно към Аушвиц I, който имаше тухлени сгради, за разлика от дървените казарми в Биркенау. Докато вървят, те навеждат глави, за да избегнат снаряди и куршуми.

Измислена история, но трогателна в прекрасен френско-италиански филм:

„Чочарка“ - трогателен филм с участието на звезда

След блясъка на Холивуд, София Лорен се завръща към естествената си красота (по боси крака) под погледа на режисьора Де Сика и получава наградата за най-добра актриса в Кан.

Знаем много повече за историята на победителите, докато губещата страна е заглушена от историците. Сякаш само историята на победителите във войната от значение..

Но след Втората световна война страданията на жените в Германия, Япония и Италия се обсъждат много рядко. Защото ние не искаме да се интересуваме да знаем това.

Втората световна война е истински ад, особено за жените. Насилията над германски жени от нахлуващата Червена армия през 1945 г. са сравнително по-малко известни от масовите насилия над италиански жени от френските колониални войници през 1944 г.

Само през май 1944 г. в Италия приблизително 60 000 жени на възраст от 11 до 85 години са претърпели такова принудително сексуално насилие.

Когато войниците на съюзниците най-накрая успяват да превземат Монте Касино в Апенините в Централна Италия, много от съюзническите войници са мароканци. Много колонизирани държави също участват както в Първата, така и в Втората световна война, според техните владетели. Мароканските войници също са били част от френската армия, тъй като Мароко е френска колония. „Мароканските“ войници са били непрофесионални бойци, но се говорело за тях много след това, че са прерязвали гърлата на затворници след края на войната. Всъщност те не са били просто мароканци, те са принадлежали на различни места като - Тунис, Алжир и Сенегал. Те са идвали от френските колонии в Северна Африка.

Те не са били професионално обучени войници, а са били наричани „бурнузи“. Те имали кама на колана си, за да плашат с изтезания враговете си.

Френският експедиционен корпус е имал приблизително дванадесет хиляди „мароканци“. Алфонс Жуен, маршал на Франция (1942 г.), който командва френския корпус на „бойната Франция“ в Северна Африка, преди майската битка, е казал следното пред своите марокански войници: „Войници, вие не се борите за свободата на земята си. Този път ви казвам: ако спечелите битката, тогава ще получите най-доброто в света - жени и вино. Петдесет часа след победата ще бъдете абсолютно свободни да правите каквото си искате. Никой няма да ви накаже за каквото и да правите.“

Същата нощ, когато битката за Монте Касино приключила, 12 000 войници напуснали лагера си и влезли в селата около Монте Касино, Италия. Те нападали всяка жена и момиче, до които могли да се докопат. Без значение дали жените били на 11 или 86 години. Не само това, но и убили приблизително 800 мъже, които се опитали да защитят жените си. Тези войници малтретирали и измъчвали жени толкова жестоко, че повече от 100 жени загинали.

Елизабета Роси, на 55 години, майка на две дъщери, била намушкана в стомаха, докато защитавала дъщерите си. Безпомощна, тя лежала там, докато войниците брутално нападали дъщерите ѝ. В качеството си на свещеник, Алберто Терил се опитал да защити и скрие жени и деца в църквата си. Но бил убит от мароканци.

По-късно италианското правителство е предложило на жертвите скромна пенсия в опит да компенсира травмата им.

Вашата

реклама тук.

„Ла Чиочара“ (или „Босоногата селянка“) е френско-италиански филм, режисиран от Виторио Де Сика, базиран на едноименния роман на Алберто Моравия и издаден през 1960 г.

Синопис : През 1943 г. съюзниците бомбардират Рим, седалището на фашисткото правителство. Чезира е млада вдовица, живееща в беден квартал с 12-годишната си дъщеря Розета. За да избегне все по-опасните бомбардировки, тя поверява магазина си на стар приятел на съпруга си Джовани и предприема дълго пътуване до Долен Лацио, родната си провинция, близо до Фонди. Пристигайки с мъка до местоназначението си, тя е приета от роднини. На едно парти тя среща сина на съсед, Микеле, който открито проявява комунистическите си симпатии. Двамата в крайна сметка се влюбват. Микеле скоро е заловен от петима германски войници, които се нуждаят от водач, за да прекосят планините. Нацистите наистина са нахлули в Италия след десанта на съюзниците.

Измислената история във филма (като разказ), е нерадостна тук и не трябва да я четат непълнолетни лица. А още по-страшна я прави намесата на едно 12-годишно момиче. Тя показва колко крехък може да е човешкият живот. Такива истории е имало и са се случвали в реалния живот. Измислена е, но базирана на действителни събития от юли 1943 г. в Рим и предградно Лацио, по време на това, което италианците наричат Марокинат.

Италиански асоциации на жертвите, като например Националната асоциация за жертви на Марокината, твърдят, че 12 000 жени на възраст от 11 до 86 години са пострадали от насилие, когато село след село е попадало под контрола на Гумиерите. Оценки, направени от италианското Министерство на отбраната през 1997 г., определят цифрата от 2000 до 3000 жени жертви. -15-

Броят на убитите мъже се оценява на 800. Броят на децата, родени в резултат на Марокината, е трудно да се оцени. Терминът „гум“ е означавал група „гумиери“. Произхожда от арабското магребско „гъм“ и класическото арабско „кау“, обозначаващо „племя“ или „народ“. Терминът се отнася и до контингенти от арабски или берберски конници, наети от племенни водачи по време на северноафрикански кампании.

Терминът „табор“ първоначално е турско обозначение за „табур“, отнасящо се до батальон или до посредника арабско „табур“, също първоначално турско обозначение.

Съюзниците в крайна сметка освобождават територията през лятото на 1944 г. Чезира и Розета решават да се върнат в Рим с група, но скоро са разделени от тях. Докато почиват в изоставена църква, те са хванати и изна**** от мародерстващи вражески войници. Розета е травмирана и губи всякаква радост от живота. Тя изпада в апатия, която майка ѝ не е в състояние да промени. Двете жени са взети от шофьор на камион на име Флориндо, който ги отвежда до ферма. Същата вечер Розета се съгласява да излезе с Флориндо. Оставена сама, Чезира научава, че Микеле е бил застрелян от германците. Когато Розета се връща, Чезира разбира, че Флориндо ѝ е дал найлонови чорапи. Чезира я шамаросва и бие, но Розета не реагира. Когато ѝ разказва за смъртта на Микеле, двете жени падат в прегръдките си, заедно в освободителен вик. Розета се е измъкнала от апатията си.

гл. редактор: Нели, намерете ме на:

<http://otkrivateli.u4itel.info>

